

Jack Reacher leszállt a metróról a 23. utcánál, és lezárva találta a legközelebbi kijáratot. A két lépcsőkorlát között kék-fehér csíkos műanyagszalag rezgett a szerelvény csapta szélben. **RENDŐRSÉG • BELÉPNI TILOS** – közölte a felirata.

A szó szoros értelmében

Reachernek nem ez volt a szándéka. Távozni akart.

De ahhoz be kell lépnie a

lépcső területére. Bonyo-

lult helyzet nyelviileg. Eb-

ben megértő volt a zsaruk

íránt. Nincs külön szalag-

juk a különféle helyzetekhez. **RENDŐRSÉG • BELÉPNI TILOS • TÁVOZÁS CÉL-**

JÁBÓL IS – ilyen sincs készleten.

Így hát megfordult, és elment a peron közepéig, a következő lépcső-

höz. Azt is kordon zárta. **RENDŐRSÉG • BELÉPNI TILOS** – libegett kék-fehéren

a kihúzó szerelvény utószelében. Furcsállta a dolgot. Azt még elhitte volna,

hogy az első lépcső veszélyes: lezuhant egy betontömb, nyaktörő a burkolat,

vagy valami más fenyegeti az emberek testi épségét, életét. De két lépcsőn?

Egyszerre? Mekkora az esélye ennek? Akkor talán odafent, a járdán van gond.

Vagy egy egész háztömbnyi részen. Talán autóbaleset történt. Vagy buszbal-

eset. Vagy valaki öngyilkos lett egy sokadik emeleti ablakból. Vagy autóból

lövöldöztek. Vagy bomba robbant. Lehet, hogy vér borítja a járdát. És emberi

testrészek. Vagy járműdarabok. Vagy mindkettő.

Reacher megfordult és átnézett a sínek fölött a túloldalra. A szemben

lévő kijárat is le volt zárva. A tőle balra eső úgszintén. A tőle jobbra eső is.

Az összes kijárat elé szalagot húztak. Kék-fehér, **RENDŐRSÉG • BELÉPNI**

TILOS. Nincs kiút. Ez bajos. A Broadway Local rendes metróvonal, igazolta a

23. utcai megállója, melynél sokkal rosszabb helyeken is aludt már Reacher,

de el akart intézni pár dolgot, és nem volt túl sok ideje.

Visszament az első lépcsőhöz, és átbújt a szalag alatt. Felosont, és

közben a nyakát nyújtogatva előre-, s főleg felfelé kémlelt, de nem talált

semmit. Seholy egy kilazult gerenda, egy lehullott betondarab, egy csorba

lépcsőfok, egy vértócsa, egy húscsapat.

Semmi.

Amikor az orra egy vonalba került az utca szintjével, megállt és körül-

nézett.

Semmi.

Egy fokkal feljebb lépett, megfordult, és a Broadway megviselt aszf-

faltja fölött kitekintett a Vasalóházra. Oda igyekezett. Jobbra, majd balra né-

zett. Semmi.

A semminél is kevesebb.

Lee Child 7

AZ A BISZTRÓS KÉP A MAGÁNYRÓL

Sehol egy autó. Sehol egy taxi. Se buszok, se teherautók, se pacsmagolt cégfeliratú furgonok. Se motorkerékpárok, se pasztellszínű Vespa robogók. Se biciklis ételfutárok és kézbesítők. Se gördeszkások, se görkorcsolyázók.

Még gyalogosok sem.

8 Nyár volt, majdnem éjszaka tizenegy, és még mindig meleg.

Az Ötödik sugárút épp Reacher előtt keresztezte a Broadwayt. Pontosan vele szemben volt Chelsea, a háta mögött Gramercy, balra a Union Square, jobbra az Empire State Building tömbje uralta a látványt ellentmondást nem tűrően. Legalább száz embert kellett volna látnia. Vagy ezret. Vagy tízezret. Fiúkat vászoncipőben, pólóban, lányokat rövid nyári ruhában, sétálgatókat és sietőket, a klub nyitására, a legújabb vodkát kínáló bárba, az éjféli mozielőadásra igyekvőket.

Egész tömegnek kellett volna nyüzsögnie. Nevetést, csevegést, csasz-kálást kellett volna hallania, egy vidám nyáréji sokaságra jellemző mindenféle lármát és zsvajt, no meg szirénázást, dudálást, keréksurrogást és motorzúgást.

Egyik se hallatszott.

Reacher lement a lépcsőn, és ismét átbújt a szalag alatt. Északi irányban visszament oda, ahol másodszor próbálkozott. Átlépett a szalagon, mely ott mélyebbre csüngött. Most is óvatosan, de valamivel gyorsabban felment a lépcsőn, és egy utcasarkon találta magát. A sötétbe burkolózó fákkal teli Madison Square Park fekete vaskerítésével szemben. A kapu még nyitva volt. Nem mintha bárki is kijött vagy bement volna rajta. Senki nem járt arra.

Egy lélek sem.

Kilépett a járdára, és nekidőlt a metrólejárát korlátjának. Nyugat felé, a messzi következő sarkon fényeket látott. Pirosan és kéken villogtak. Az utcán egy járóautó parkolt keresztben. Útlezárás. BELÉPNI TILOS. Reacher megfordult és kelet felé pillantott. Ugyanaz a helyzet. Kék és piros villogó fények végig a Park Avenue-n. BELÉPNI TILOS. A 23. utca le volt zárva. Ahogy nyilván egy sor keresztutca is, akárcsak a Broadway, az Ötödik sugárút és a Madison, egész a 30. utcáig.

Sehol senki.

Reacher a Vasalóházra emelte tekintetét. Ékhez vagy vékony tortaszellehez is hasonlítható. Reachert mégis inkább hajóorra emlékeztette. Mint egy lassan közelgő hatalmas óceánjáró. Nem túl eredeti gondolat. Tudta, hogy sokan látják olyannak. A földszinten hozzáépített üvegtoldat, amely egyesek szerint tönkretette, az ő szemében javította az összhatást, mert olyan, mint az óriástankerek víz alatti körteorra, ami csak akkor bukkan elő, ha a raktér alig terhelt.

Végre megpillantott valakit. Egy nőt az üvegtoldat ablakán keresztül. Az Ötödik sugárút járdáján állt, és észak felé nézett. Sötét nadrágot és sötét,

rövid ujjú inget viselt. Valami volt a jobb kezében. Talán egy telefon. Talán egy Glock 19-es.

Reacher elvált a korláttól, és átment az utca túloldalára. Szigorúan véve pirosban, de úgyse volt forgalom. Mintha kísértetvárosban járna. Mintha ő lenne az utolsó ember a földgolyón. Nem számítva az Ötödik sugárúton álló nőt. Akihez elindult. Az üvegtoldat csúcsa felé tartott. A cipősarka nagyokat koppant a csöndben. A fémvázás üvegházikó miniatűr mása volt az anyaépületnek, és kis vitorlás hajónak látszott, amely menekülni próbál üldözője, az óceánjáró elől. A fehér girlandokkal díszített mohazöld fémváz autónyi hosszúságú, tértől fejmagasságig érő üvegtáblákat tartott.

A nő meglátta a közeledő férfit.

Felé fordult, de közben kissé hátrébb lépett, mintegy azt sugallva, hogy menjen közelebb. Reacher megértette. A nő azt akarta, hogy a déli, árnyékos oldalra menjen. Reacher megkerülte az üvegtoldat orrát.

A nő telefont tartott a kezében, nem pisztolyt.

– Ki maga? – kérdezte.

– Ki kérdezi?

A nő kosárlabdacseles mozdulattal odavillantotta Reachernek az inge hátulján sárgálló FBI feliratot.

– És most válaszoljon a kérdésemre – mondta.

– Csak egy fickó vagyok.

– És mi dolga erre?

– Nézem ezt az építményt.

– A Vasalóházat?

– Nem, ezt a kisebbet előtte. Ami üvegből van.

– Miért?

– Ilyen hosszan aludtam volna? – tűnődött Reacher.

– Ezt hogy érti? – kérdezte a nő.

– Valami eszement, öreg ezredes államcsínyt hajtott végre? Kijárási tilalom van? Úgy látszik, elszundítottam, és mindenről lemaradtam.

– Szövetségi ügynök vagyok. Jogom van megtudni a nevét és elkérni a papírjait.

– A nevem Jack Reacher, nincs második keresztnévem. A zsebemben van az útlevelem. Akarja, hogy elővegyem?

– Csak szép lassan.

Reacher úgy tett, ahogy a nő kérte. A mutató és a középső ujjá közé csippentve húzta ki, akár egy zsebtolvaj, majd meggyőzősképpen hosszan maga elé tartotta. Aztán átadta a nőnek, és az kinyitotta.

– Miért Berlinben született?

10

- Nem volt ráhatásom, merre jár az anyám. Még magzat voltam.
- És ő miért volt Berlinben?
- Mert az apámat odahelyezte a Haditengerészet. Sokat költöztünk. Anyám azt mondta, majdnem repülőn születtem.

- Maga is haditengerész?
- Pillanatnyilag állástan vagyok.
- És előtte mi volt?
- Hosszan tartó pillanatnyiséggel szintén állástalan.
- És azelőtt?
- Seregbeli.
- Melyik részében?
- A katonai rendőrségnél.

A nő visszaadta az útlevelet.

- Rangja?
- Számít ez?
- Jogom van megkérdezni.
- Őrnagyként szereltem le.
- Ez jó vagy rossz?
- Leginkább rossz. Ha valamelyest jó lettem volna őrnagynak, megtartanak.

A nő erre nem mondott semmit.

- Na és maga? – kérdezte Reacher.
- Mi van velem?
- Mi a beosztása?
- Vezető különleges ügynök.
- Akkor itt ma este maga a főnök?
- Igen, én.
- Nagyszerű.
- Honnan jött?
- A metróállomásról.
- Nem volt lezárva rendőrségi szalaggal?
- Nem emlékszem.
- Átgyalogolt rajta.

– Nézze meg az alkotmány első kiegészítését. Egész biztos vagyok benne, hogy jogom van arra sétálni, amerre akarok. Részben ettől nagyszerű ország Amerika, nem igaz?

- Itt útban van.
- Minek az útjában?

A nő még mindig a hátteret kémlelte a férfi válla fölött, és így szólt:

- Nem mondhatom meg.
- Akkor szólni kellett volna a metrónak, hogy ne álljon meg. A szalag nem elég.

- Nem volt rá időm.
- Mert?
- Nem mondhatom meg.
Reacher hallgatott.
- Miért érdekl ez az üvegezett épületrész? – kérdezte a nő. 11
- Azon gondolkodom, hogy jelentkezem ablakmosónak. Lehet, hogy ettől ismét talpra állok.
- Szövetségi ügynöknek hazudni bűncselekmény.
- Naponta egymillió ember néz be ezen az üveglablakon. Őket is megkérdezte?
- Én magát kérdezem.
- Azt hiszem, ez az *Éjjeli baglyok*, innen vette Edward Hopper.
- Az mi?
- Egy festmény. Elég híres. Egy bisztró ablakán át, késő éjszaka, a bent ülő magányos emberekre látni.
- Sosem hallottam *Éjjeli baglyok* nevű bisztróról. Errefelé nem.
- Az emberek az éjjeli baglyok. A bisztró neve Phillies volt.
- Soha semmiféle bisztróról nem hallottam errefelé.
- Nem hiszem, hogy volt.
- Most mondta.
- Szerintem, Hopper meglátta ezt a helyet, és képzeletben átalakította bisztróvá. Vagy legalábbis büféné. Pont olyan az alakja, mint a képen. Ha jobbról nézzük, ahol most állunk.
- Azt hiszem, tudom már, melyik az a festmény. Három alak bár-széken, ugye?
- És a pultos. Előrehajolva benyúl a pult alá, mögötte két nagy kávégép.
- Szemben a pultnál egy pár. Közel ülnek, de nem érnek egymáshoz. Odébb egy magányos fickó teljesen egyedül. Háttal nekünk. Kalapban.
- Mindhárom férfin fejfedő van.
- A nő vörös hajú. Szomorúnak látszik. Sose láttam még ennyi magányt egy képen.
- Reacher benézett az üvegtoldat ablakán. Könnyű elképzelni, ahogy az éles neonfény vattatólámpaként szegeződik a bent lévőkre, és kíméletlenül közszemlére teszi őket – csakhogy a környező sötét utcák üresek voltak, nem látszott rajtuk senki.
- Ahogy a festményen, úgy a valóságban sem.
- Mibe gyalogoltam bele? – kérdezte Reacher.
- Álljon meg ott, ahol van, és ne mozduljon, amíg nem szólok – mondta a nő.
- És ha nem?

– Akkor börtönbe kerül, mert beavatkozott egy nemzetbiztonsági akcióba.
– Vagy kirúgják magát, mert továbbengedte a nemzetbiztonsági akciót, amelynek váratlanul egy civil került az útjába.

– Az akció nem itt zajlik, hanem a parkban.

12 A nő átnézett a széles kereszteződés átlós oldalára. A három nagyobb út találkozása mögött fák sűrűje látszott.

– Mibe gyalogoltam bele? – kérdezte újból Reacher.

– Nem mondhatom meg.

– Biztosan hallottam már rosszabbat is.

– A katonai rendőrségnél volt, ugye?

– Olyan, mint az FBI, csak sokkal kisebb a költségvetése.

– Egy célszemély van a parkban. Teljesen egyedül ül egy padon. A kapcsolattartóját várja. Hiába, mert nem fog jönni.

– Ki az illető?

– Egy rohadt alma.

– A maguk kosarából?

A nő bólintott. – Közülünk való.

– Fegyver van nála?

– Sose hord fegyvert.

– És miért nem jön a kapcsolattartója?

– Meghalt egy órával ezelőtt. Elütötték. A sofőr nem állt meg. A rendszámot nem jegyezte meg senki.

– Micsoda meglepetés.

– Mint kiderült, orosz volt. A külügynek az ő konzulátusukat kellett értesítenie. És a fickó, ez is kiderült, ott dolgozott. Merő véletlenségből.

– Az oroszoknak súgott az emberük? Ez még mindig előfordul?

– Egyre gyakoribb. És egyre súlyosabb. Egyesek azt mondják, visszatérünk a '80-as évekhez. De tévednek. A '30-as évekhez térünk vissza.

– Szóval, nem az emberük nyeri „a hónap dolgozója” címet.

A nő nem válaszolt.

– Hová viszik innen?

– Ez mind titkos információ – válaszolta a nő pillanatnyi hallgatás után.

– Mind? Hogyhogy mind? Nem kerülhet egyszerre több helyre.

A nő nem válaszolt.

Most Reacher hallgatott egy kicsit.

– Odakerül, ahova maga szeretné?

A nő nem válaszolt.

– Igen?

– Nem.

– Mert leszóltak fentről az öltönyösök?

– Ahogy mindig.

- Maga férjnél van?
- Ez most hogy jön ide?
- Férjnél van?
- Úgy-ahogy, igen.
- Szóval, maga a vörös hajú nő a képen.
- És?
- Én meg a kalapos fickó, aki háttal ül, egymagában.
- Mit akar ezzel mondani?
- Azt, hogy én most sétálok egyet. Az alkotmány első kiegészítésének értelmében. És maga itt marad. Ez a jó taktika.

Azzal sarkon fordult, és elindult, mielőtt a nőnek esélye lett volna tiltakozni. Megkerülte a kis üvegépítmény orrát, és a járdaszegélyektől, a felfestésektől és a piros lámpajelzésektől cseppet sem zavartatva, átlósan keresztülvágott a bonyolult kereszteződésen, és bement a park délnyugati kapuján. Egy kiszáradt szökőkút, és egy bezárt hamburgeres bódé állt vele szemben. A fősétány nagy ívben balra kanyarodott, és láthatóan olyan vonalvezetése volt, mint egy futópályának.

Tompán világítottak a díszes kandeláberek, a Times Square lüktető fényei vakuvillanásként verődtek vissza a felhőkről. Elég világos volt, de Reacher nem látott mást, csak üres padokat, legalábbis a körív elején. Ahogy továbbment, még több padot látott, de azok is mind üresek voltak, egész a túlsó kanyarig, ahol egy másik kiszáradt szökőkút állt, meg egy játszótér, és ahonnan a sétaút visszafordult a másik vége felé. Azon a részén is voltak padok.

És az egyikén ült valaki.

Magas férfi, rózsás bőré, testes, ötven körüli, sötét öltönyben. Petyhüdt arc, gyérülő haj. Olyan fickónak látszott, aki mellett már elment az élet.

Reacher közelebb lépett. A férfi felnézett, aztán elfordította a tekintetét. Reacher ennek ellenére leült mellé. – Boriszt, vagy Vlagyimirt, vagy akármilyen nevet, ne várja. Nem fog eljönni – mondta. – Maga lebukott. Tudják, hogy nincs magánál fegyver, de azért lezártak vagy húsz háztömbnyi területet a környéken, ami azt jelenti, hogy le akarják löni. Kivégzik. De amíg én itt vagyok, nem teszik meg. Szemtanú előtt nem. Egyébként az akciót vezető ügynök másképp rendezné a dolgot, de nyomást gyakoroltak rá fölülről.

– És? – kérdezte a férfi.

– És, ha fel akarja adni magát, akkor az lesz a mai jótetemem, hogy elkísérem hozzá. Végig, lépésről lépésre. Elmondhatja neki, amit tud, és akkor élete hátralevő részében naponta háromszor bőséges étkezést kaphat egy börtönben – mondta Reacher.

A férfi nem válaszolt.

– De talán nem akarja börtönben tölteni az élete hátralévő részét. Lehet, hogy szégyelli magát. Lehet, hogy jobban venné, ha lelőnék. Ki vagyok én, hogy megítéljem? Ezért, ha akarja, elmegyek – és akkor ez lesz a mai szuper jótettem. Maga dönt.

14 – Akkor menjen el – felelte a férfi.

– Biztos benne?

– Nem tudnék ezzel a tudattal élni.

– Miért tette?

– Hogy legyen belőlem valaki.

– Mit tudna elmondani a különleges ügynöknek?

– Semmi lényegeset. A károk felmérése az elsődleges feladatuk. És már úgyis tudják, mely információkhoz fértem hozzá, ahogy már azt is, hogy mit adtam ki.

– Nincs érdemi közlendője számára?

– A világon semmi. Üres a tarsolyom. És az összekötőim nem hülyék.

Tudják, hogy van ilyen.

– Oké – bólintott Reacher. – Akkor most elmegyek.

Így is tett. Kisétált a park északkeleti kapuján. Az árnyak közül halk rádiózörejeket hallott. Annak adás-vételét, hogy távozott. A néptelen Madison Avenue-n elment egy háztömbnyit, majd nekidőlt egy nagy épület mészkőfalának, és várt. Négy perccel később meghallotta a tompított lövéseket, tizenegy vagy tizenkét golyó egymásutánját. Akkorát puffantak, mint egy asztalra hajított telefonkönyv.

Aztán semmi mást nem hallott. Elvált a faltól, és elindult észak felé a Madisonon. Útközben odaképzelte magát a bisztróba, ahogy a pultra könyökölve, élete sok régi titka mellett egy újabbat őrizget kalapos fejében.

(Fordította: Szilágyi Mihály)

